

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 46.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ὁ φανὸς ἔξ ἀδύναμι καὶ ἀφανὸς γεννημένος. οὐχὶ παρὰ τὸν τοσοῦτον αὐτῶν ἀπὸ γεννημένων ἀγαθῶν. τὸ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐκείνου θηρίων. οὕτω γὰρ καλεῖν θέμις τοὺς μηδὲ ταῖς εὐεργεσίαις ἀμείνους γινόμενους τῆς τοῦ σωτήρος ὑπερεμπληροῦσιν ἀνεξίτητας καὶ αὐτοῦ τὸν κόρον ἠνεγκε. ταύτας τοιγαροῦν ταῖς ἐπαρθεῖς παύσειν πειρώ. καὶ πηλασέειν τὸ πῦρ τῆς ὀργῆς. εἰ καὶ γὰρ τοῖς ταῦτα κέ τεπέδωσιν.

Ὡρίωνι μονάζοντι. με.

Κανὸν σε φιλίας εὐφύτατον λέγων. οὐκ ἂν διαμαρτοῖ τῆς ἀληθείας. ἀπλοὺς γὰρ εἰ τὴν γλῶσσαν. ἀπλῆστερος δὲ τὴν γράμην, ἀπλῆστερος δὲ τὸν βίον.

Λαμπρῶν ἑπιτοπίων. με.

Τὴν ἀκρῆσιν τῆς γενέων καλῶ ζωνόνομα γένεσι, ὡς σφάτα τε πολλοὶ γὰρ καθαρομένοις ἐπὶ ταῖς γυναιξὶν ὁμιλοῦσιν, ἠδονῆς μόνης, ἀλλ' οὐ παιδοποιίας ἕνεκα, νομιζόντες πεπλάσθαι τὴν γυναικα, ἱερῶν παρὰ βόλων ἀπερῆε τοῖς ἐκ σωσιστῶν οὐ καθαρῶν πικτομόνοις, εἰ μὴ ἐκ τῆς ἀνομιῆς γυνῶν σωφρονεῖν, καὶ σεμνῶς βιωῦν αὐτοῖς ἀναγκασθῆναι, ὡς τῆς πτωχείας εἰς τοῖς ἐξ αὐτῶν τελευτομόνοις βαδιστέον. πὶ γὰρ ἂν γένοιτο τοῖς τοκεῦσιν ἀλγεινότερον τοῦ τοῖς παῖδας, οἷς εὐχρητα εὐδοκίμωνες καὶ λαμπροτέρους ἐαυτῶν ἰδῆναι, θεάσασθαι μὴ τε κοινῶν, μὴ τε ἱερῶν σωδῶν μετέχοντας. ταῦτα μὲν οὐκ ἀναγκαῖον αὐτοῖς καὶ πᾶσι ἐπιτήρησι τὴν δίκην, ἵνα φόβῳ τῆς πτωχείας, τὴν ἀκολασίαν κολάζουσι. καὶ γὰρ ἐξ ἀκαθάρτου αἵματος πλατύνοντα σώματα, ταῖς τοιαύταις νόσοις εὐάλωτα. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι κἀνταῦθα δεδώκεσι δίκην. οἱ μὲν σαφῶς, οἱ δὲ λεληθότως, καὶ κἂν δὲ πάντως δώσουσιν. οὐ γὰρ ἂν τοῖς ἐξ αὐτῶν φώτας ἀπμαίνας, ἀλλ' ἂν τὴν γενέων

potestatem acceperat, & ex obscuro atque ignobili tam clarus & illustris extiterat? An non eum, qui tot bonorum ipsi causam præbuerat, prodidit? Effera enim illa bella (sic enim eos appellare fas est, qui ne beneficiis quidem meliores redduntur) Saluatoris lenitate ac patientia saturata, aduersus eum petulantier impetum fecit. His igitur velut incatationibus iracundiæ igne lenire ac mitigare stude: iis enim, qui hæc accinunt, cedit.

Orioni Monacho. 45.

Rectissimam amicitiam normam, si quis piam esse dixerit, a vero haudquaquam aberrat. Lingua enim simplex es, animo simplicior, vita & moribus simplicissimus.

Lampetio Episcopo. 46.

Parentum intemperantiam & lasciuiam coercens Legislator (multi enim cum mulieribus nondum purgatis congregiuntur, perinde atque voluptatis tantum, ac non procreandæ sobolis causa effectam fuisse mulierem existiment) eos, qui in impuro concubitu gignuntur, templi aditu prohibuit: ut, si non sponte, ac certe inuiti & coacti temperantes se præberent, ac sibi ipsis honestè castèque viuendi necessitatem imponerent: quod alioqui pœna ad eos, quos in lucem edituri essent, grassaretur. Quid enim parentibus grauius & acerbius accidere queat, quam ut filios suos, quos etiam seipsis clariores & illustriores videre votis omnibus exoptant, ea conditione esse conspiciant, ut nec ad communes ac prophanos, nec ad sacros conuentus admittantur? Hanc igitur ipsis necessariam è vestigio pœnam intulit: ut pœnæ metu libidinosam intemperantiam coercerent. Nam corpora ea, quæ ex impuro sanguine finguntur, huiusmodi morbis obnoxia sunt. Quin multi aliam quoque etiam in hac vita pœnam, partim aperte, partim occultè luunt: atque ite in futura prorsus luunt. Neque enim his, qui eos etiam, qui ex ipsis orti sunt, ob paren-

tum lasciviam ignominia & dedecore affecit, illos ipsos qui deliquerunt impunitos abire sinet.

Eidem. 47.

Si iis, qui vitæ consuetudinem cum Eusebio habent, duorum alterum necesse est, nimirum ut vel in ipsius offensionem atque odium incurrant, aut intemperantiæ ipsius socij ac participes sint (siquidē graves & temperates extrudit, eos autem qui petulanter atque inhonestē se gerere norunt, charos habet.) author tibi fuerim ut ipsius consuetudinem & contubernium fugias, ne pestilentem morbum contrahas.

Eidem. 48.

Eum, o modestiæ nativum simulacrū, haudquaquam laudo, qui in priuata quidem vita perquam summissum & humilē se præbet, in imperio autem ac magistratu maiora, quàm pro humanæ conditione, opinionis errore sibi fingat (ignavi enim profectō atque ingenerosū & plebei hoc esse existimo:) verum eum, qui, cum in priuatorum numero est, sublimem & excelsum, cum autem præful creatus est, facilem se ac modestum præstat, morbosque utriusque rei insidiantes vitat, illi nimirum humilitatem, huic autem superbiam.

Palladio. 49.

Cum à vitio abstinueris, tum de virtute quoque considerationem abs te in æquum fuerit. Si enim illud propulsaris, tum etiam quodnam virtutis genus arripere debeas, considerare licebit. Priusquàm autem fundamenta rectè iacta sint, de fine atque fastigio verba facere superuacaneū esse iudico.

Theodoro Augustalia. 50.

Etiamsi quispiam rex sit, atque opibus circumfluat, ac voluptatibus cumuletur,

ἀκρασίαν, αὐτὸς τῶν πλημμελιῶν καὶ ἀπρωρῆτης ἀφῆσθαι.

Τῷ αὐτῷ. μζ.

Εἰ ἀνάγκη τοῖς σωούσι Εὐσεβίᾳ, δοῖν βάτερον συμπροῖν, ἢ μεμῶσα, ἢ μετῆξιν τῆς ἀκρασίας. ἐπειδὴ τὸς μὲν σφόδρα ἀπελαύνει, τὸς δ' εἰδὼτας ἀχρημοῖεν, ἀγαπᾶται παραγέσαι μίση φωνῆ γενεῖ τῶν αὐτῶν διατριβῆν, μὴ λοιμικοῦ νοσήματος ὡς ἀπολαύσης.

Τῷ αὐτῷ. μη.

Οὐκ ἔσπιδέχομαι, ὃ μετριοφροσύνῃ αὐπέξον ἀγαλμα, τὸν ἐν μὲν τῷ ἰδιωτεύειν ταπεινὸν ἄγαν φαιρόμενον, ἐν δὲ τῷ ἀρχεῖν μείζονα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως φανταζόμενον. ἀγενεῖα γὰρ καὶ ἀνάδρα καὶ ἰδιωτικὴ τῶν ὀπίσθ' ἡγοῦμαι ψυχῆς εἶναι περὶ μίσην. ἀλλ' ἰδιώτης μὲν ἀνὴρ, ἰψήλως τυγχάνει ἀρχῶν δ' ἔσφαρθεῖς ὅπτε κινῆς καὶ μίσητος, καὶ τὰ ἐφειδρευόντα ἐχετῆρα παράματι νοσήματα διαφύγει. ἔμὲν τὴν ταπεινότητα, ἔδὲ τὴν ἑσφοβίαν.

Παλλαδία. μ.

Ὅταν τῆς χακίας ἔσποχοιο, τότε καὶ αὐτῆς ἀρετῆς σκοπεῖν αὐ εἰς δόξα. εἰς γὰρ ἐκείνῃ ἔσποτρίψασθαι, τότε καὶ αὐτῆς τὰ πάντα πρόπον ἀρετῆς ἀπλάβοιο ἐξέσαι σκοπεῖν. ὅτι δὲ ἴην ἀρχὴν καὶ τὴν κρητῆρα ὁρθῶς ἑσποθεῖσαι, αὐτῆς ἡγοῦμαι αὐτῆς τῆς πελευτῆς καὶ τῆς κορωνίδος διεξελθῆναι.

Θεοδῶρα Αὐγυσταλία. ς.

Εἰ καὶ βασιλεῖς τις εἴη, καὶ αὐτῆς ῥέοντα ἔχει τὸν πλοῦτον, καὶ εὐφροσύνης